

A MEGSEBZETT

Balla Borisz regénye

Franciaországban már hosszú évek előtt kezdődött a folyamat; az új áramlat az irodalomban, amely többé nem tekintette az írás céljának a valóság pontos ábrázolását. Az új írók egyik csoportja rádöbbsent arra, hogy a kézzelfogható dolgok valóságánál, a rideg anyagelvűségénél vannak mélyebb és összefüggőbb igazságok is, amelyek a sorsokat kormányozzák. Sorra jöttek a katolikus írók, a spirituálisok, finom érzékenységükkel, nemes lelkiségükkel és mélységes hitükkel.

Magyarországon a legjelentősebb új-katolikus író talán éppen Balla Borisz, akinek a »Megsebzett« című új regényét most tettük le azzal az érzéssel, hogy gazdagabbak és jobbak lettünk tőle. Balla Borisz pallérozott elméjű és mély érzékenységű művész. Pontos tárgyismerettel dolgozik, kifejezően és lágyan ír.

Balla a nyelv minden hajlékonyságát ismeri és finoman árnyékol. Nagyvilágit, áresszívű és henyé társaságot vetít élénk »A megsebzett«-ben. Ostranciákat, gyárosdinasztiákat, Rivierán lebzelőket, párizsi szaloncsevegőket és londoni puritánokat. Nagy kavargást, urakat és hölgyeket, hívőket és hitetleneket, sportflúkat és széplelkeket, szenteket és homályos múltúakat. Csupa ragyogó figura: a nemes, szent Jacques de Naillac, a gyáros, aki szenved. A felesége, a könnyed Solange, azután Maurice, a műkedvelő író, Fanny Roch, aki megtért, Dorothea néni, a prüd angol, a »Boldog napok« szemforgató képmagazin tulajdonosnője. Azután Mária Baptista, a drága kis apáca és mindenekelőtt és elsősorban a hős: báró Stall István, a Rodey.

Ez a Stall István kerencei magyar úrifü. Apja halála után anyja egy zajosletű angolhoz megy feleségül. Gyűlöli a mostohaapját. Állandóan üsz-

szelűz vele. Azután sok mindent csinál. Ő maga így vall ezekről az éveiről: »Felfyáltva különböző foglalkozásokon és hosszú foglalkozás nélküli hónapokon estem át. Lord Sloan gonosz bandájába tartoztam, versenykocsikat vettem adósságba, nőket szöktettünk át a francia tengerpartra. Rodynak becéztek, holott István a nevem. Hol volt állásom, hol nem. Mostoha-nagynéném, Dorothea Murper vállalatánál kétszer voltam. Egy gépgyár Berlinbe is küldött, időnként semmit sem csináltam, átruccantam Párizsba, voltam aquaplane-tanító Lausanne-be és Tommy Bowlerrel négy hétig sofőrnek is felosaptunk (amerikaiaknál); nagyon sokat neveltünk négy hétig... Altalában nem sokra becsültem magamat, sem az életet. Véres gonosz vadászterület az egész...«

Így él és így tévelyeg Stall István hotelek és strandok között, tengerparton és nagyvárosban, amíg megismerkedik Solange de Naillac-kal. Ettől a szerelemtől várja élete megváltását. A nagy beteljesülést. A megnyugvást. Az emberré válást. De aztán keserűen csalódik: »A nagy szerelem olyan, mint a jó könyv: nincs nyugtunk, amíg a végre érünk.«

Es amire ez a fiatalember nyugtalan ifjúságában úgy áhitozik, az ismeretlen, a szerelemben nem tudja megtalálni. És megtalálja a hitben. A szeretetben és a szenvedésben. Csodálatos, felolvadt barátságában, amit kedvesének férjével szemben érez.

Akit igazán megismer.

Szép, elgondolkasztató könyv ez. Irányt szabó, komoly jelentős munka. Megnyugvás az utat keresőknek, élmény azoknak, akik a jó írást szeretik. Balla Borisz ezzel a könyvével a magyar irodalom legelső egyéniségei közé került.

A könyv szép borítékrajza Molnár C. Pál műve.

